

Sonja Kaiblinger

TULIPÁNY
a
VYSNÍVANÍ
PRINCOVIA
seriálová láska

Tulipány a vysnívaní princovia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Sonja Kaiblinger

Tulipány a vysnívaní princovia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Všetky tituly zo série *Seriálová láska*:

1. diel: *Ruže a mydlové bubliny*
2. diel: *Lalie a vzdušné zámky*
3. diel: *Tulipány a vysnívaní princovia*

Sonja Kaiblinger

FFRAGMENT

Sonja Kaiblinger
Tulipány a vysnívaní princovia

Originál *Tulpen und Traumprinzen; verliebt in Serie, Folge 3*. vydalo vydavateľstvo Loewe Verlag GmbH, Bindlach, Germany, 2016
Lic. Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim
Copyright © Loewe Verlag GmbH, Bindlach, 2016
ISBN: 978-3-7855-7880-3 (Loewe)

Preklad Silvia Ivanidesová
Vydalo vydavateľstvo FRAGMENT v roku 2019 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 1 995
Redakčná a jazyková úprava Petra Kýšková
Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková
Technická redaktorka Jana Urbanová
Sadzba Grafické a DTP studio Albatros Media, Petra Krušberská
1. vydanie

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel. č.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019. Všetky práva sú vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Translation © Silvia Ivanidesová, 2019

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1206-4
ISBN e-knihy 978-80-566-1254-5 (1. zverejnenie, 2019)

ALBATROS MEDIA

*Pre všetkých závislakov od seriálov.
Existujú aj oveľa horšie závislosti.*

Happy end, happyend ['hæpi'end]: slovo prevzaté z americkej angličtiny, označuje šťastný koniec.

Happyend sa s obľubou využíva vo filmoch, v seriáloch a knihách, keďže ľudská túžba po šťastí dáva prednosť radostným koncom a filmy so šťastným záverom majú vyššie zisky ako tie s tragickým. V typickom filmovom alebo seriálovom happyende napr. príťažlivý hlavný hrdina nájde ženu svojich snov, zloduch putuje do väzenia, niekto zachráni svet atď.

A predsa existujú aj filmy, seriály a knihy, v ktorých happyend visí na vlásku alebo vôbec nenastane.

V minulej časti *Ashworth Parku...*

Odtedy sa v Ashworth Parku objavila záhadná Abigale Barringtonová-Whitleyová, vládne tu ešte väčší chaos ako predtým. Nielenže seriálový krásavec Julian píše pre ňu patetické básne, daruje jej prameň vlasov a považuje ju za jedínú, ktorá ho môže zbaviť lúboštnej kliatby, aj jeho brat Jasper si musí postupne priznať, že už nemôže dlhšie unikať pred Abby a tajomstvami, ktoré ju obklopujú.

Rodiaca sa romanca medzi Abby a Jasperom sa náhle preruší, keď sa seriálový darebák DeWitt opäť dostane do vrcholovej formy. Keďže jeho plán dať dokopy svoju peknú dcéru Lydiu s Julianom stroskotal, chcel by sa stať nenahraditeľným pri kandidatúre lorda Ashwortha za starostu. No Abby šípi nejaké zlo. Chce DeWitt skutočne pomôcť? Alebo plánuje lorda zničiť?

Abbine domnienky sa potvrdia: lord Ashworth dostane vydieračské listy, v ktorých sa mu vyhrážajú, že na svetlo sveta vyjde veľké rodinné tajomstvo. Keď chcú Abby a Gladys nájsť ich odosielateľa, objavia niečo neuveriteľné. Za vydieraním nestojí nikto iný ako Jasper, ktorý nie je Abby vôbec ľahostajný. A ktorý sa pred časom dozvedel, že mu celý život klamali. Nie lord Ashworth, ale DeWitt je jeho biologický otec. Navyše nie je ten,

za koho sa vydáva, ale je to Bobby Mason, zatrpknutý bývalý milenc lady Ashworthovej. A s Ashworthovcami má ešte nevybavené účty...

Ashworth Park

Každý deň o 19.00 na Island TV

Prológ

Queens, New York, 1995

Horatio Eversmith si vôbec nevšimol, že koleso v klietke viac nevŕzga a stíchol aj šuchot v slame. Možno to ticho nastalo až dnes ráno alebo včera, alebo Alexander Fleming naposledy vydýchol už pred dvoma týždňami. Nečudo, veď si ani nemohol spomenúť, kedy zvieru naposledy nakŕmil. Tarbíky vydržia bez vody aj celé týždne, ale naveky bez nej byť nemôžu. No to bolo teraz jedno.

Všetko, na čom záležalo, bolo toto tu. Tento neveriteľný objav. Hej, číre bláznovstvo, ale možno sa jemu, Horatiovi Eversmithovi, konečne podarilo niečo prevratné. Niečo, čo si nikto nevšimol, rovnako ako Game Boy, ktorý práve zaplavil trh. Možno sa stane takým slávnym ako Bill Gates a jeho operačný systém Windows, ktorého boli plné všetky noviny. A o päť rokov, v roku 2000, už môže byť miliónárom.

Horatio sa bezpochyby považoval za chytrého. Zistili to aj na Massachusettskom technologickom inštitúte, kde ho pred štyrmi rokmi prijali na štúdium teoretickej fyziky. Ale že by to mohol byť práve on, kto získa rozhodujúce vedomosti o paralelných svetoch, znelo ako senzácia. Bude to minimálne také prelomové ako internet. Hoci, ach čo, internet vlastne vôbec nie je taký úžasný. O dvať rokoch si naň nikto nespomenie. Zato on, Horatio Eversmith,

prinesie revolúciu do obrazu sveta – ako Galilei a Kopernik, ale závažnejšiu. Bezpodmienečne si musí dať urobiť peknú fotku do učebníc dejepisu, podľa možnosti bez tých odporných fúzov, ktoré si nechal narásť a vôbec mu nepristali. A získal už vlastne dakedy Nobelovu cenu kandidát, ktorý mal menej ako dvadsaťpäť?

„Horatio, tvoj tatko by chcel pozeráť bejzbal! Hrajú New York Yankees a niečo je so satelitom.“ Hlas nevlastného brata sa ozýval na práchnivom schodisku a približoval sa zároveň so sloním dupotom.

Ako tu má človek skúmať dimenzie multivesmíru, preboha? Einstein sa nemusel natahovať s otravným bratom, ktorý bol dosť starý na to, aby sa odsťahoval.

„Pod' mi pomôcť. Musíme ísť na strechu... Och!“ Richard roztvoril dvere do Horatiovej izby a poobzeral sa. Sledoval spleť káblov, ktoré sa hadili krížom cez miestnosť, a vymontované elektrónky z tatkovho starého televízora zo šesťdesiatych rokov. „Panebože, čo sa tu stalo? Prečo tie káble trčia z okna? To akože vedú na strechu?“

„Psst. Nie tak nahlas.“ Horatio prešiel cez izbu a zavrel za Richardom dvere. „Teraz máš príležitosť byť pri významnom okamihu vedy, veľký braček. Určite si ešte pamätáš, čo som ti minule rozprával o bublinách multivesmíru. Že náš vesmír nie je jediný, ale vedľa seba koexistujú mnohé svety.“

„Multivesmír? Horatio, prestaň s tým.“ Richard sa hodil na bratovu posteľ, ktorá bola posiatá nespočetnými technickými súčiastkami. Horatio len nedávno rozobral počítač, televízor a diaľkový ovládač. „Myslel som si, že chceš svoju záverečnú prácu na MIT písať o röntgenovom žiarení.“

„Röntgenové žiarenie nie je dosť sexi.“

„A bizarné pseudovedy áno?“

„Je mi jasné, že vy prízemní klasici to nemôžete pochopiť. Pod sem.“ Horatio pritiahol stoličku a spojil kábel antény so svojím počítačom. Potom ukázal na obrazovku. „Keď sa pozrieš na toto, zmeníš názor. Vidíš tieto mihajúce sa čiary na obrazovke? Podarilo sa mi dosiahnuť, aby naša anténa vysielala do vesmíru cez prenášač signálu určitú vlnovú frekvenciu. Tam niekde naráža na neznámu čiernu hmotu a odráža obraz späť do môjho počítača. Podobne ako pri radare.“

Richard si sadol. „Vidím iba zelené mihajúce sa flaky. Vyzerajú ako sliz.“

„To nie je nijaký sliz, to sú bubliny. Presnejšie povedané, bubliny multivesmíru, ty trubiroh. Navyše je to iba prvý level.“ Horatio pocítil šteklenie v bruchu ako vždy, keď hovoril o svojej obľúbenej téme. Multivesmír roztrieštil jeho predstavivosť. Roztrieštil by predstavivosť každého človeka. Zamilovanosť určite prináša rovnaké pocity, lenže fyzika je jednoducho lepšia! „Len si predstav, koľko vesmírov tam vonku existuje. Level jeden až level štyri. Minimálne.“

„Čo?“

„Existujú rôzne druhy paralelných svetov,“ trpezlivo vysvetľoval Horatio. „Prvý level predstavujú tie, v ktorých platia fyzikálne zákony bez obmedzenia. Tak ako u nás. Slnko tam vychádza na východe. A nebo je modré.“

„A nikto z MIT nebude mať nikdy frajerku,“ dodal Richard.

Toto Horatio prepočul. „Potom existujú také, kde sú zákony zmenené. Všetko je čoraz abstraktnejšie. Je možné, že sa tam vonku vyskytujú svety, kde nie sú nijaké farby. Alebo kde sa ľudia naphávajú kravskými lajnami. Alebo také, kde každé jedlo chutí ako homár.“

„Homár? To by bolo obzvlášť nevýhodné.“ Richard sa oprel dozadu. „Mám alergiu na kôrovce.“

„Tú by si v paralelnom svete nemal.“

Richard sústredene premýšľal. „Ty teda tvrdíš, že sa v jednej z tých mihotajúcich sa slizových bublín paralelných svetov nachádza ešte jeden Richard E. Preston?“

Horatio pokrčil plecami. „Nie vo všetkých svetoch. Ale v niektorých určite. Ktovie. Ako som povedal: čím vyšší level, tým sú svety abstraktnejšie a viac vecí je v nich možných. Niektoré vesmíry sa skladajú iba z hovoriaceho hotdogu a čísla sedem.“

Horatio čakal, že sa jeho nevlastný brat zasmieje, veď každý deň jedáva hotdogy, no on sa ani len neuškrnul. Naopak, vyzeral vyľakane. „Ty si šialený,“ zahundral Richard nakoniec a pohľad mu padol na klietku. „Zabil si Alexandra Fleminga.“

„Ach, ten hlodavec. Dostal infarkt,“ odvetil Horatio len tak mimochodom.

Richard pristúpil ku klietke a prezeral si tarbíka. „Nemôžeš preňho niečo urobiť? Mama ho mala tak rada.“

„Ja? Čo by som mal urobiť? Fleming je načisto mŕtvy. Tu už nepomôže ani penicilín,“ zafučal Horatio a obrátil sa späť k svojej obrazovke. Tentoraz sa nečudoval, že sa Richard nezasmial. Jeho nevlastný brat sa nezaujímal o objavy a nemal, samozrejme, ani potuchy, že penicilín objavil vedec Alexander Fleming, podľa ktorého pomenoval svojho tarbíka.

Richard sa chcel stať scenáristom, no nebol práve najbystrejší. Nečudo. Veď bol posadnutý telenovelami.

1

Ak som niečo vedela, potom toto: dni, keď mi šišky v Cukrárni u Bennyho nechutili, boli fakt zlé dni. Doteraz boli v mojom živote také dva: prvý, keď mi mama oznámila, že sa rozvedie s ockom, lebo on chce začať nový život na okraji mesta so svojou milovanou Gertrudou. Bol to pre nás šok. V ten druhý deň som sa predtým niekde otráвила jedlom.

A potom tu bol dnešok. Dnes som nemala chuť nielen na šišky, ale ani na ľudí. V tento večer som si priala iba jediné – zamknúť sa niekde v úplnej tme a počkať tam tak dlho, kým sa môj žalostný stav sám od seba nezlepší.

Ibaže v takej miliónovej metropole ako New York je človek zriedka sám. Ani v našom byte, kam sa každú chvíľu mohla vrátiť mama zo svojho záhadného rande, ani niekde na verejnosti. Človek sa nemohol ani potajomky utiahnuť do kanála, lebo aj v podzemí bolo plno robotníkov a plno potkanov. New York bol pre ľudí so zlomeným srdcom skutočne nočnou morou.

„Haló, je niekto doma?“ zastonala Deborah, pritísila sa ku mne a necitlivo mi poklopala po čele. „Abby, prestaň pohľadom vypaľovať diery do vzduchu a hovor s nami. Do zajtra musíme niečo vymyslieť a postarať sa, aby Jasper v nasledujúcom diele nevyliezol na pódium a nevytáral hanebné rodinné tajomstvo Ashworthovcov.“ Hrubo som ju od seba odstrčila, ale to mojej sestre nezabránilo,

aby mi ďalej liezla na nervy. „Došla, stále nemôžem uveriť, že náš superdarebák DeWitt je Jasperov biologický otec. To je zvrst starwarských rozmerov!“ Pokúsila sa o grimasu Dartha Vadera, ktorá jej však vôbec nevyšla (v skutočnosti ukázala iba komickú dvojité bradu), a mechanickým hlasom zamrmala: „Jasper, som tvoj otec.“

„Fakt si práve povedala *starwarských rozmerov*, Deborah?“ skočila jej do reči moja priateľka Morgan, ktorá sedela oproti nám a chlipkala mliečny kokteil s príchuťou Oreo sušienok. „Čo je to za slovo, prosím pekne? Je vôbec v slovníku?“

Deborah sa hašterivo nahla ponad stôl. „Chceš mi vari *ty* vysvetlovať, ktoré slová sa nachádzajú v slovníku, slečna Bláznivá, Ultracoolová a Megahypergigasuper...?“

„Stačilo! Takto sa ďalej nedostaneme, dámy,“ prerušila ich teta Gladys svojou nespochybniteľnou autoritou, ktorú človek jednoducho musel rešpektovať. Hneď po mojom premiestnení späť mi teta Gladys poslala esemesku a navrhla stretnutie v Cukrárni u Bennyho, aby sme spolu popremýšľali o tom, čo máme ďalej robiť, aby sme seriál zastavili.

Úprimne povedané, nemala som vôbec chuť premýšľať. V posledných dňoch som premýšľala priveľa. O absurdnej situácii, v ktorej som sa nachádzala. O tom, že ma vďaka neznámemu televíznemu technikovi Horatiovi Eversmithovi deň čo deň o devätnástej vtiahne akási kozmická mágia do čudného paralelného sveta. Do sveta, ktorý funguje podľa seriálových zákonov a z ktorého sa môžem vyslobodiť iba vtedy, keď sa mi podarí vyčarovať happyend.

Čo bolo nemožné, len tak mimochodom. Lebo v *Ashworth Parku* vznikala každý deň nová dráma *starwarských rozmerov*, ako by povedala Deborah. Napríklad najnovší zlatý kliniec, ohurujúce

odhalenie: Jasper Ashworth, mladší syn rodiny, nie je v skutočnosti syn lorda Ashwortha, ale Dartha Vadera. Ehm, DeWitta. Priznávam, nie je medzi nimi veľký rozdiel až na chýbajúci svetelný meč a extra dávku pomády vo vlasoch. Rozhodne to ponúka dosť pušného prachu na celú ďalšiu sériu.

„Veď dobre, Gladys, už spolu opäť vychádzame.“ Deborah očividne nakrátko prerušila svoj večný rozkol s Morgan. „No ako máme nájsť nejaké riešenie, keď kľúč k dráme sedí v kúte s kapučnou na hlave ako kôpka nešťastia, obhrýza si nechty a oberá zo svojej šišky cukrové perličky? V porovnaní s Abby vyzerajú sviežejšie aj zhúlení feťáci pred stanice Grand Central.“

Ďakujem pekne. Na tento milý komentár o svojom výzore som nereagovala, hoci by som sestre rada šmarila šišku do tváre. Po prvé preto, lebo mi tentoraz nenapadla žiadna trefná odpoveď, a po druhé, lebo asi mala pravdu. Ešte vždy som mala oblečené šaty s ľaliami, ktoré som dostala na predvolebnú párty na radnici v Ashworth Parku a ktoré páchli potom a tukom zo šišiek. Po návrate do New Yorku som si na ne prehodila ockovu vytáhanú mikinu s nápisom newyorskej polície, ktorá mala tú obrovskú výhodu, že bola taká veľká, až sa v nej človek stratil a dokonca aj v New Yorku sa mohol stať trochu neviditeľným.

„Nechaj ju na pokoji,“ zastala sa ma Morgan. „Nechápete to? Abby teraz nedokáže myslieť. Jasper jej práve zlomil srdce. Mala by právo na to, aby si na hlavu natiahla deku a utápala sa v čistej sebaľútosti, ale nerobí to. Je silná. Ukáž trochu rešpektu, Deborah.“

Okamžite som sa trochu prebrala k životu. „To je totálna blbosť. Prečo by som sa mala trápiť? Vari preto, lebo ma Jasper Ashworth najprv pobožkal a potom svojmu sprostému superdarebáckemu otcovi povedal, že preňho nič neznamenám?“ zvolala som a hneď

som zacítila, ako sa mi do očí tisnú slzy a nemôžem tomu nijako zabrániť.

Paráda. Plakať na verejnosti je asi to najtrápnejšie, čo sa človeku môže stať. Ako dobre, že tu dnes nebol Bláznivý Fred, strelený majiteľ cukrárne. Zvyčajne sa neustále zaujímal o témy rozhovorov svojich zákazníkov a aj za vanilkovými omáčkami dobre počul, o čom sa rozprávame. Našťastie nebolo vidno ani nikoho z našej školy. To bola jediná výhoda, keď človek chodil do školy na nóbl Manhattane, ale býval v oblasti nanajvýš pre strednú triedu.

„Je to v pohode, Abby, zlatko.“ Morgan si sadla vedľa mňa a objala ma. „Zabuchnúť sa do seriálovej hviezdy nie je žiadna hanba. Aj mne sa to už stalo.“

Nadvihla som jedno obočie. „Ach, fakt?“

Morgan prikývla. „Celé dva týždne som bola ako blázon zamilovaná do toho blond'ávého krásavca z *Gossip Girl*. Veď vieš, toho týpka, ktorý sa páčil Blake Lively a ktorý sa potom lepil na jej priateľku Leighton Meester. Je mi trochu trápne to priznať, ale je to tak. Takže ti veľmi dobre rozumiem.“

„Veľká vďaka, Morgan,“ odvetila som meravo. Nechcela som byť nevraživá a Morgan nemohla za to, že Jasper je idiot a ja sa chcem utiahnuť do newyorských kanálov, ale túto historku nebolo možné porovnávať s mojou situáciou. Iba ak v prípade, keby kozmická kliatba premiestňovala Morgan do seriálu *Gossip Girl* a v ňom jej ten blond'ávý krásavec jasne vyznal lásku a potom sa rozhodol, že jeho plán zničiť otca, ktorý ho vychoval, je dôležitejší než ona. Nie. Toto porovnanie pokrívkávalo.

„Povedz, Abby, aké to vlastne bolo? Pobožkať Jaspera?“ chcela teraz vedieť Morgan. „Bolo to celkom okej? Alebo to bol jeden z tých špeciálnych bozkov, ktoré zasiahnu človeka až po prsty na nohách a pri ktorých sa mu začne točiť hlava?“

„Trval dosť dlho,“ poznamenala teta Gladys.

„Takže to bol skutočný bozk?“ uistovala sa Morgan. „Alebo iba filmový bozk? Veď vieš, to neprirodzené pritískanie pootvorených pier na seba, ako to herci robia, keď druhý hlavný predstaviteľ predtým zhltoť v bufete cibuľovú pizzu.“

„Toto by zaujímalo aj mňa,“ zamiešala sa Deborah a okuliare jej sklzli z nosa, ako keby som sa premenila na červenookú laboratórnu myš. „Mohlo by nám to priniesť ďalšie informácie o danostiach a podstate seriálu.“

„Ja... ehm,“ zajachtala som rozpačito. Nech sa Deborah radšej neodvažuje rozpitvávať môj bozk ako žabu na biolo. „Nič vám neprezradím. To je súkromná vec.“

„Nemusí vôbec nič hovoriť.“ Deborah spokojne zahryzla do šišky. „Ten diel som znova nahrála. Mohli by sme si ho pozrieť ešte raz.“

„Neopovážte sa!“ skríkla som s takým zápalom, že by mi ho mohla závidieť dokonca aj všetko zveličujúca lady Ashworthová. Zopár tínedžerov pri pulte sa vylakane otočilo k nám.

Nie, ten diel si celkom určite spolu nepozrieme! Nesmiem zabudnúť, že ten záznam musím spáliť a popol vysypať do rieky Hudson.

„Och... och,“ zalapala Deborah po dychu, s ústami plnými šišky. „Červená sa. Abby, najprv som oceňovala, že si Jaspera tak vypočítavo pobozkala, aby teta Gladys mohla prehľadať DeWittov dom. Ale že sa doňho bezhlavo zabuchneš? Panebože, veď ten chalan nie je vôbec taký úžasný. Minimálne nie taký úžasný ako Julian.“

V tom sa Deborah nanešťastie mýlila. Jasper vyzeral dosť dobre, hoci nepatril medzi podlízavých plagátových chalanov ako ten týpek z *Gossip Girl* (alebo ako Jasperov brat Julian, ktorý vyzeral so

svojou nezničiteľnou hrivou vždy ako zo škatuľky). Mal pekné tmavomodré oči, husté aj keď ťažko skrotiteľné vlasy, a keď sa usmial, zmizlo jeho grobianstvo a ukázal sa skutočný Jasper, i keď musím priznať, že to sa dialo iba zriedkavo. Ach áno, aj bozkávať sa vie. Hej. Dokonca veľmi dobre, bohužiaľ.

„Prestaňte s tým. Nie som nešťastne zamilovaná!“ zvolala som prudko. Keďže sa však niekde medzi mojimi očami okamžite schýľovalo k novému záchvatu plaču a výhľad sa mi zahmlil slzami, zostala som predsa len pri pravde. „No hej, možno trochu, ale ja to zvládnem. Nepotrebujem váš súcit.“

„Ha! Konečne to priznávaš!“ Deborah víťazoslávne plesla dlaňou po stole. Pre nedostatok vlastných skúseností bola moja sestra vo veciach lásky ohladuplná ako parný valec. „Minule, keď sme tu sedeli a rojčila si o Jasperovi, pripadalo mi to ešte celkom vtipné. Ale teraz...“ Karhavo pokrútila hlavou. „Teraz ti srdce zlomil chalan, ktorý nemôže byť s tebou, lebo plánuje s DeWittom zmiznúť z ostrova? Si smutná, lebo spolu nemôžete stráviť na Ostrove ruží gýčový seriálový život? Dofrasa, ako dlho si tam plánovala pobudnúť, ha?“

Mlčala som a civela som na svoje prsty.

„Abby, myslím si, že máš veľký problém odlišovať seriálový svet a realitu. Aj keby Jasper ostal na Ostrove ruží, čo sa dá predpokladať, lebo postavy jednoducho nemôžu opustiť ostrov – kam povedie táto láska? Chceš byť naďalej v seriáli? Chcete byť spolu, raz sa zosobášite a... ehm... mať malé seriálové deti? Spolovice ľudí, spolovice... Hej, čo sú vlastne zač tieto seriálové postavy?“

„Prestaň!“ zastavila som ju, no Deborine slová ma donútili zamyslieť sa. Keď sa na to človek pozrie takto... V čo som dúfala? Bola som ďaleko od toho, aby som to priznala, no moja sestra mala

absolútnu pravdu. Nemôžeme byť s Jasperom spolu, ani keby to chcel aj *on*.

„Tomu s Jasperom musíš urobiť rázny koniec, skôr než to bude vážne, a preto vyhlasujem bezodkladný zákaz bozkávania sa v seriáli.“ Deborah dupla nohou. „Tak!“

„Zákaz bozkávania sa?“ sklamane zopakovala teta Gladys. „To mi veľmi nepomôže pri mojom hľadaní piateho manžela. Alebo flirtu, keby už na svadbu nebol čas, keď sa zbavíme kliatby.“

Deborah ju ignorovala. „Keď to neurobí Abby, tak sa musím *ja* postarať o to, aby sa z Jaspera a Abby... nestal Jabby!“ vysvetlila a nehla ani brvou, keď sa Morgan a teta Gladys išli popukať od smiechu nad „Jabby“. Deborah si ich nevšímala, ale uprene hľadela na mňa. „Abby, obávam sa, že si stratila kontakt s realitou,“ stanovila svoju finálnu diagnózu.

„Že to vravíš práve ty,“ pomohla mi Morgan. „*Ty sama* predsa nedokážeš prestať mysliet na toho fešáka ako z obrázkovej knihy a vysnívaného zaťa všetkých matiek Juliana Ashwortha a hneváš sa, že ho seriál nikdy neukáže, keď sa prezlieka. Pamätám si ešte tvoj pohľad, keď bol ten strih, skôr ako Julian vkĺzol do sprchy...“

„Možno to nie je tvoja vina, Abby. Je dosť dobre možné, že strata kontaktu s realitou je jednoducho vedľajší účinok,“ tárala Deborah ďalej a dala si veľkú námahu, aby Morgan neuznala za hodnú pohľadu. „Sprievodný jav, ktorý nastane, keď sa niekto zdržiava tak dlho ako ty v paralelných svetoch, ktoré sa až na pár detailov na nerozoznanie podobajú na ten náš. A ktovie, keď sa zrazia, následky budú možno ešte horšie, pokiaľ tá odtiaľ čo najskôr nedostaneme.“

„Panebože. Teraz zase začne s apokalypsou,“ zaúpela Morgan a mala pravdu. Nasledovala nová dlhá analýza Deboriných pred-

pokladaných hrozieb, ktoré by mohli vzniknúť z mojich a Gladysiných premiestnení alebo, povedané inak, prepojením bublín multivesmíru. Počnúc stratou kontaktu s realitou (Evakuujte New York! Už sa to začalo!) až po koniec sveta, ktorý zničí všetok život v tomto vesmíre.

Ale mne to vyhovovalo, lebo už nikto nehovoril o Jasperovi a mne a o našom bozku.

Morgan na to odvetila, že Deborina teória o hrozbách spojených s prepojením svetov je iba špekulácia a nemôže o tom vedieť vôbec nič, kým sa neporozprávame s Horatiom Eversmithom.

Horatio Eversmith. Toho by som veru rada spoznala. Ak sme mali veriť tete Gladys, jedinému človeku na svete, ktorého postihol rovnaký osud so seriálovou kliatbou ako mňa, Horatio v podstate ťahal za všetky nitky. Keďže teta Gladys a ja máme podľa neho špeciálny talent na vytváranie happyendov (ona sa venuje sprostredkovaniu partnerstiev, ja som iba smiešna búrľavá víbba školského časopisu), vybral si nás, aby sme jedným takým happyendom ukončili seriál. Dovtedy nás neprepustí.

„Tak musíme nájsť Horatia Eversmitha,“ rozhodla moja sestra.

„To nie je také jednoduché. Ten muž je fantóm. Naposledy som ho videla pred dvadsiatimi rokmi.“ Teta Gladys sa pozrela na Deborah. „Nebol minule u vás? Keď nanovo nastavil satelit a hovoril niečo o údržbe?“

Deborah si zahryzla do nechta. „Hej. Ale sotva si naňho spomínam, neobzrela som si ho poriadne. Nebol zvlášť atraktívny. S istotou viem povedať iba to, že mal uniformu a čiapku. Okrem toho bol dosť zarastený.“

Takto sa ďalej nedostaneme. Bradatých chlapov je v Brooklyne veľa. Zdá sa, že je to nový módný trend medzi kreatívnymi týpkami v tejto štvrti.

„Tak dobre.“ Morgan si počúchala ruky. „Keď nevieme, ako by sme mohli nájsť Horatia, tak aspoň popremýšľajme, čo by mohla Abby urobiť v ďalšom diele, aby zabránila Jasperovi vyjsť na pódium a oznámiť celému Rosingtonu, že pán Slizká vizáž je jeho otec a že šťastná ashworthovská rodina je lož. Lebo to sa stane, keď sa to zajtra o siedmej znova začne. Potrebujeme plán.“

„Lenže aký?“ Teta Gladys pôsobila neisto. „Má Abby znova odvieť Jasperovu pozornosť?“

„To sme tu už mali,“ zasyčala Deborah pomedzi zuby. „Abby ho rozhodne nebude bozkávať, myslíte na zákaz. Už teraz vyzerá dosť žalostne, nepotrebujeme opakovanie romancie medzi ňou a darebákom juniorom, ktorý unáša psov a píše vydieračské listy, jasné?“

„Dobre,“ prisvedčila Morgan. „Tak vyhútajme niečo iné. A porozmýšľajme aj o tom, ako by sme čo najrýchlejšie zabezpečili Abby rande s Trevorom, aby sa preniesla cez Jaspera.“

„To fakt?“ Deborah vystrúhala grimasu. „Trevor? Ten s inteligentným kvocientom kokosového orecha? Musí to byť?“

„Možno dostáva príliš často basketbalkou do hlavy, ale je celkom zlatý a píše si denník rovnako ako Abby. Navyše sa medzi nimi nenachádzajú celé svety, ale iba Brooklynský most. Och, no tak, Abby, povedz aj ty dačo!“

Tak dobre, keď to chcú.

„Dobrá noc,“ povedala som, vstala a zasunula tácku s obhryzenou šiškou do vozíka. Dnes večer som sa už aj tak dosť dlho prizerala, ako Deborah s Morgan živo rozhodujú o mne, o mojom lúboštnom živote a o mojich cestách do seriálového sveta *Ashworth Parku*, akoby boli ony dve scenáristky vlastnej malej ochotníckej divadelnej hry – so mnou ako s bábkou.

Keď sa Morgan ponúkla, že ma odprevadí, odmietla som. Len nech sa až do záverečnej radí s Deborah a tetou Gladys, čo treba

urobiť s DeWittom, Horatiom Eversmithom a bublinami multivesmíru. Ja som sa teraz chcela ukryť do pokojnej diery bez ľudí. A keďže v newyorskom podzemí na mňa nečakal laptop a dévedečka s horormi, ktoré by ma mohli rozptýliť, rozhodla som sa predsa len pre svoju starú dobrú izbu.

Zlé rozhodnutie.

Prvé, na čo som pomyslela, keď som odomkla dvere a poobzerala sa po byte, bolo: zloději! Jednoznačne sa sem niekto vlámal!

Na podlahe v obývačke sa povalovala kopa haraburdia. Haraburdia, ktoré sa inak nachádzalo iba v maminom ateliéri v zadnej časti nášho bytu: stojany, plátna, otvorené plechovky a rôznorodé štetce. Páchlo to tu po zmesi farby a terpentínu.

Kým som premýšľala, že si siahnem po mobile a zavolám políciu, na jednom stojane som zbadala nový obraz, ktorý mohla mama namaľovať iba dnes večer. Bola to abstraktná maľba, ktorá mala predstavovať človeka. Polonahého človeka, aby som bola presná. Zarazená som ostala stáť pred obrazom a dôkladnejšie som si ho prezrela. Bol na ňom dosť neatraktívny dlháň, chlapík s riedkymi tmavými blond vlasmi, so sivými očami, s vysokým čelom, dlhým nosom a so špicatou bradou.

Je to vari ten týpek, s ktorým sa už celé týždne potajme stretáva a okolo ktorého robí také tajnosti? Túto myšlienku som nemohla dostať z hlavy, a keď som na ten obraz dlhšie hľadela, prišli mi tie divoko naskicované črty tváre dokonca povedomé. Od ľaku som o krok cúvla, potkla som sa o otvorenú plechovku farby a pristála som zadkom na koberci. Hustá červená farba sa rozlievala po

parketách. Teraz sa zobudila aj naša jazvečíčka Pebbles, začala štekať, vystrelila z kuchyne a vhupla labkami rovno do farby.

„Och! Abby? Všetko v poriadku?“ Zrazu sa za mnou rozsvietilo svetlo a spoza rohu vyšla mama. Bola strapatá, oblečené mala rifľové šortky a tričko fľakaté od farby. Otočila sa, šibalsky sa zasmiala a zašepkala niečo ponad plece.

Uf. Takže mama je predsa len doma.

„Mami? Si tu? Je niekto u teba?“ opýtala som sa, no ešte kým som to vyslovovala, v mojej hlave sa rodilo akési tušenie.

Krátko nato sa to tušenie zjavilo vo dverách.

Moja mama mala aférku s Bláznivým Fredom, majiteľom cukrárne.

Obvykle som bývala fakt tolerantná. V podstate mi bolo jedno, s ktorým mužom sa mama stretávala, pokiaľ ho mala rada. Veď je sama už celú večnosť, okrem toho pre jej citovú frustráciu utrpelo aj jej umenie. Ale prečo práve Bláznivý Fred? S Morgan sme považovali za čudné, že šišky usporadúva podľa začiatočného písmeňa ich príchute, balíčky s vanilkovými omáčkami podľa počtu ich konzervačných látok a že verí na mimozemšťanov – niekedy sme si dokonca predstavovali, aké môže mať Fred záľuby: ako sa v suterénom byte v Queense rozpráva s vypchatými macíkmi, uchováva si svoje odstrihnuté chĺpky z nosa a konzervuje orgány zavraždených obetí v sklenených bankách s kyselinou.

Ako som už spomenula, zbožňujem horory. Ibaže nemám rada, keď sa údajní hlavní predstavitelia olizujú s mojou mamou. A to on robil. Poznala som svoju mamu pridobre na to, aby som vedela, ako vyzerá, keď ju človek pristihne. Máva ten istý pohľad ako na Vianoce, keď si dala doručiť pečené mäso a babka jej na to prišla.

„Ahoj, Abby,“ pozdravil ma Bláznivý Fred prihlúplo priateľsky ako vždy, keď som vstúpila do jeho cukrárne. „Tvoja mama a ja sme

boli spolu v kine a potom sa ponúkla, že namaľuje môj portrét.“ Keď som nereagovala a stále som naňho zlostne hľadela, rýchlo dodal: „Vlastne som chcel práve odísť.“

Zavládlo ticho, potrebovala som pár sekúnd na to, aby som to všetko spracovala. Napočudovanie mi to dnes išlo dosť pomaly, čo asi súviselo s tým, že som celou cestou domov myslela na Jaspera a nerátala som s tým, že schytám ďalšiu ranu do brucha. Môže sa na jeden deň stať toľko príšerných vecí?

„Pravda,“ pritakala mu mama, lebo to trápne mlčanie sa už takmer nedalo zniesť. Žmolila si ruky. „Vieš, miláčik, Fred a ja sa stretávame. Veď vieš, že vám rada nosím šišky z cukrárne. Tak sme sa spriatelili. Máme toľko spoločného, okrem toho sa väčšinu času rozprávame iba o tebe a Deborah. Fred vás má obe veľmi rád. Ste jeho obľúbené zákazníčky.“

Oblúbené zákazníčky? Neprišlo mame čudné, že chlapík v jej veku sa chce priateľiť s jej dvoma dcérami v tínedžerskom veku a rád načúva ich rozhovorom? Bohužiaľ mi okamžite znova napadla Morganina šialená teória o konzervovaných vnútornosťach. Rýchlo som ju odsunula.

„Tak vy ste sa *spriatelili*,“ zahundrala som, hoci by som mamu najradšej schmatla a potriasla ňou. No pred Fredom som len ťažko mohla priznať, že sme si o ňom vymýšľali rôzne hrôzostrašné teórie. „Stretávate sa celé týždne a ani ste si nedali tú námahu, aby ste nám o tom povedali?“

Mamu moja reakcia zarazila. Myslela si, že budeme považovať za úžasné, že sa oni dvaja stretávajú? Všetky šišky grátis alebo tak? „Chystala som sa vám o tom povedať, fakt, ale chcela som ešte trochu počkať. Veď ste priatelia, no nie?“

Priatelia? Nuž, tak by som to nenazvala. Odhliadnuc od svojej zvláštnej a príliš zvedavej povahy bol k nám Bláznivý Fred vždy

priateľský a odkladal nám extra chutné šišky. Ale bol to Bláznivý Fred. Teraz, keď som vedela, s kým mama chodí na tajné rande, bolo mi ľúto, že Deborah nemala pravdu so svojou teóriou, že sa tajne olizuje s naším čudáckym matikárom pánom Cliffordom. Ten síce nosil pulóvre s kosoštvorcovým vzorom, ale aspoň neveril na mimozemšťanov.

„Pohovoríme si o tom niekedy inokedy, mami. Dnes som mala fakt ťažký deň a nutne musím ísť do postele,“ odvetila som a šúchala som si pritom oči. Bola to síce iba polovičná pravda, ale každá minúta ma príšerne vysilovala, navyše rozhovor o tomto čase a pred Bláznivým Fredom by aj tak veľa nepriniesol. Keď to odložíme, budem mať okrem toho pri sebe Deborah, aby sme mame Bláznivého Freda spolu vyhovorili. Ledva som sa mohla dočkať, aby som videla jej tvár, keď to bude počuť.

Fred zmizol v ateliéri, aby si zbalil veci, a mama mi medzitým zobrala farbou zašpinenú mikinu s nápisom newyorskej polície a dôkladne si ma premeriavala. „Vyzeráš chorá, zlatko. Necítiš sa dobre?“

„Všetko je v pohode, naozaj,“ presviedčala som ju. Dnes som sa pri klamaní necítila mizerne ako inokedy. Veď ani mama nerobila nič iné, pokiaľ išlo o jej stretnutia s Fredom.

Zasunula mi za ucho hnedú kučeru. „Pozajtra osláviš pätnáste narodeniny, miláčik. Čo keby sme si urobili pekné popoludnie v meste? Ty, ja a Deborah. Kúpime ti nové oblečenie na leto a potom si pozrieme nejaký krvavý horor, pri ktorom určite pustím do gatí, ale tebe sa zaručene bude páčiť. Dohodnuté?“

To vážne? Znelo to ako najlepší nápad dňa. Popoludnie v nákupnom centre. Pri celom tom rozruchu som takmer zabudla na svoje narodeniny a v tomto okamihu mi život zrazu pripadal aspoň trochu normálny.

No nebol taký. Ani zďaleka. Keď som sa prehadzovala v posteli a načúvala sirénam v diaľke, desila som sa zajtrajšieho premiestnenia do *Ashworth Parku*. Nesúviselo to iba s mojimi citmi k chlapcovi, s ktorým nikdy nebudem môcť tvoriť pár (minimálne v prípade, že mi aspoň trochu záleží na normálnom živote), ale aj s tým, že som nemala nijaký plán, akú stratégiu na dosiahnutie happyendu v seriáli mám vymyslieť. Keďže som však bola príliš unavená na to, aby som o tom ďalej premýšľala, jednoducho som zaspala.

RADNICA – ROSINGTON – PREDVEČER VOLIEB

Potom ako **JULIAN ASHWORTH** predvedie pred publikom dva vynikajúce básnické výkony (Áno! Vynikajúce výkony! Jeho schopnosti sa zlepšujú!), predstúpi na pódiu dopredu jeho mladší brat **JASPER**. Jasperov biologický otec **DEWITT** stojí bokom a spokojne si mädlí ruky.

LADY ASHWORTHOVÁ (*drží si ruky pred očami*)

Dobrý bože. Kto súhlasil s tým, aby Jasper hovoril pred publikom? Pošli ho preč, ale rýchlo. Ktovie, čo chce povedať. Ešte zruinuje celý tvoj predvolebný boj, Monty.

LORD ASHWORTH (*stisne jej ruku*)

Veď ho nechaj, Cordelia. Možno chce ten chlapec iba povedať, ako nás má rád. Pomyslela si už niekedy na to?

LADY ASHWORTHOVÁ (*vytrhne sa mu*)

On? Nás má rád? Jasper nás má rád rovnako ako všetci tí, čo sú za nami v zozname na nástupníctvo na trón a dúfajú, že si pri sprchovaní zlomíme väzy. Cítim, že sa niečo chystá. Vravím, pošli ho preč!

JASPER si odkašle. Pôsobí neisto a na krku sa mu vytvorili flaky od nervozity.

DÁMA Z DAVU

Chlapče, máš pre nás ďalšiu poéziu?

OPITÝ MUŽ

Hocičo, len to nie. Radšej nám niečo zaspievaj. Vieš spievať?

DIEVČA

Možno sa dnes bude zase konať aukcia slobodného mládenca. Ponúkam za teba desať libier.

JASPER *(pevným hlasom)*

Nie, nechcem sa dať vydražiť, rovnako nechcem prednášať poéziu ani urobiť zo seba mača. To, čo vám chcem povedať, je dôležité pre zajtrajšie voľby. Je to niečo, čo by ste mali všetci vedieť, ak sa chystáte voliť lorda Ashwortha.

Ticho. **OBYVATELIA** Rosingtonu hľadia naňho s napätím.

LORD ASHWORTH *(zatlieska)*

Len do toho, chlapče môj!

LADY ASHWORTHOVÁ

Psst. Nesmieš ho ešte aj povzbudzovať.

JASPER zatají dych. Jeho pohľad sa neisto kľže po hlavách prítomných.

JASPER *(rozopne si najvrchnejší gombík na košeli)*

Som tu, aby som vám povedal, že...

OPITÝ MUŽ *(smeje sa)*

Nemáme celú večnosť, chlapče. Už je po polnoci a dnes ešte chceme voliť nového starostu.

JASPER *(zACLONÍ SI OČI PRED REFLEKTORMI)*

Chcel som povedať, že... teda, že volebné právo je rozhodujúcim výdobytkom našej doby. *(Neisto sa usmeje.)* Kedysi smeli v Anglicku voliť iba bohatí, dnes to smie každý. Preto využite svoj hlas a choďte voliť. A to lorda Ashwortha! Silou koní ťaháme Rosington vpred!

DAV *(odpovedá)*

Za Rosington!

Kapela zahrá fanfáry a prejde na polku. Ozýva sa štrnganie pohárov na sekt.

LORD ASHWORTH

Vidíš, Cordelia? Nebolo to také zlé.

LADY ASHWORTHOVÁ (*nahnevane*)

Nebolo to také zlé? Monty, tento výstup bol nevýslovne trápny! Jasper si mohol aspoň uviazať kravatu.

2

Takže to neurobil. Jasper lorda Ashwortha predsa len spoločensky nezničil.

Zatiaľ čo sa hluk po jeho prejave zväčšoval, ja som dychčiac visela cez pekne ozdobený kokteilmový stôl pri vchode a prizerala som sa, ako Jasper s nedefinovateľným výrazom na tvári zmizol v dave.

Bola som presvedčená, že prídem neskoro, aby som ho zastavila. Čo súviselo s tým, že *toto* premiestnenie do seriálu bolelo najviac zo všetkých doterajších. Nepristála som totiž presne tam, kde som seriál opustila, ale o pár centimetrov viac vľavo. Zrazila som sa so stojanom ovešaným sakami, klobúkmi a boami z peria a zrútila som sa spolu s ním na zem. Pri páde som si zlomila jeden opäťok, no potom som sa pozviechala, odkopla som zničené topánky do kúta a hnala sa bosá za Jasperom a DeWittom. Už som si myslela, že je všetko stratené. Zostávala otázka, prečo Jasper zrazu cúvol...

„Sacherova tortička, preboha... Veď ty zase vyzeráš, ako keby sa ti niečo stalo.“ Teta Gladys sa zjavila predou mnou, osušila mi vreckovkou pot na čele a vybrala mi z vlasov pero z červenej boy. „Ľudia na teba civejú.“

Neciveli na mňa, ale na *ňu*. To ona mala na sebe obťahnutý kostým Catwoman, tmavý mejkap a čierne topánky na opäťkoch. Aby sme nezničili seriálovú logiku a aby sme nepútali pozornosť

(Deborah to nazývala kontinuitou), museli sme si s tetou Gladys obliecť to isté, čo sme mali na sebe v predchádzajúcom diele tesne pred jeho koncom. Hlavne Deborah sa považovala za strážkyňu kontinuity, preto mi pred premiestnením urobila presne taký istý účes, aký som mala aj vtedy.

Nedostala som nijaký nápad, ako Jaspera zastaviť. V škole sa rozpútalo hotové peklo, a skôr než som sa nazdala, na programe dňa bol *Ashworth Park*. Nezostal žiaden čas vymyslieť solídny bojový plán a Deborah ma s tým prestala trápiť. Na druhej strane, čo ak ja nebudem musieť urobiť nič? Vedela som si dosť dobre predstaviť, že Deborah včera v Cukrárni u Bennyho preniesla túto úlohu na tetu Gladys – lebo pre akútny lúboštný vírus som prechodne duševne nesvojprávna.

Napriek tomu som bola zvedavá.

Pritiahla som si tetu Gladys bližšie. „Tak hovor. Ako si to dosiahla?“

Teta Gladys sa usmiala. „Čo som mala dosiahnuť, medový chlebiček?“

„No toto.“ Pokynula som smerom k pódiu, kde ešte pred chvíľou rečnil Jasper. „Vy... teda, *ty* si určite mala nejaký plán, ako Jasperovi zabrániť v tom, aby zruinoval volebné šance lorda Ashwortha.“

Črty tety Gladys sa vyjasnili. „Och áno, samozrejme, že som mala plán. Chcela som Jaspera premôcť, uniesť a odviecť do komory.“ Ukázala na miestnosť s nápisom *Nepovolaným vstup zakázaný*, potom mi natrčila svoju čiernu kabelku a ukázala jej obsah. „Dokonca mám so sebou aj putá a lepiacu pásku. A pár ponožiek, aby som mu zapchala ústa. Vieš, orchester je dnes nanič a neustále si robí prestávky, jeho krik by bolo neskutočne počuť.“

Pobúrene som nasala vzduch. „Teta Gladys!“

Uštipla ma do líca. „Žiaden strach, môj mäťový bonbónik, chystala som sa ho pustiť. Najneskôr zajtra večer po vyhratých volbách. Viem, že máš preňho slabosť.“

„Ale nič si mu *neurobila*?“

„Ani len vlas som mu neskrivila.“ Teta Gladys zamľaskala jazykom, ako keby jej to bolo ľúto. „Jednoducho sa mi nedostal do rúk, navyše je s tou naolejovanou dewittovskou hrivou slizký ako úhor.“

Vyzerala som Jasperove vlasy, bola som z nevysvetliteľných príčin rada, že tesne unikol prepadu tety Gladys v úlohe Catwoman, ibaže som ho nikde nevidela. Jediné známe tváre boli Cooper a Clarissa, ktorí si hrkúťali pri bare (no teda!), Julian, ktorý sa hrozne opíjal Bloody Mary (no nie!), ako aj neustále sa hádajúci manželia Ashworthovci – až kým mi pred pódium do očí neudrel DeWitt.

Prudko diskutoval s jedným z bezpečnostných pracovníkov lorda Ashwortha, ktorí uzatvárali pódium a nechceli ho naň pustiť. O niečo viac vľavo som zbadala DeWittovho brutálneho pomocníka Blackwooda, ktorý sa mu cez dav náhlil na pomoc.

„Tam je Blackwood,“ začudovala sa teta Gladys, ktorá sledovala môj pohľad. „Uf. Myslela som si, že DeWitt musí svojho strážneho psa ukrývať, lebo minule v šope knokautoval Jaspera.“

„To je pravda. No dnes je to DeWittovi jedno.“ Chytila som tetu Gladys za ruku a tísila som sa s ňou bližšie k pódiumu. Zrazu som bola presvedčená, že katastrofa ešte nie je zažehnaná. „Dnes riskuje všetko. Ak Jasper nemá odvalu, aby zničil imidž Ashworthovcov, tak to urobí sám.“ Zastala som a prenikavo som sa na ňu pozrela. „Máš vo svojej čarovnej kabelke niečo aj na DeWitta?“

Teta Gladys našpúlila pery. „Ak si začnem s DeWittom, budem mať na krku aj Blackwooda. A na dvoch by som potrebovala...“

ehm... viac než len haraburdy, ktoré som si kúpila k svojmu policajnému kostýmu na Halloween. Potrebovala by som chloroform. Nemáš náhodou so sebou fľaštičku chloroformu, moja malá vianočná štóla?“

„Isteže nie, teta Gladys.“ Ako keby sa dal len tak jednoducho kúpiť v lekárni.

„Joj, aká škoda. Takže ak nechceme DeWitta s Blackwoodom omámiť, mohla by si zbehnúť o poschodie nižšie do suterénu, pohľadať tam hlavný vypínač a vypnúť prúd. Potom bude zvukové zariadenie vyradené a nikto nebude z DeWittovho chvastúnskeho vyhlásenia počuť ani slovo.“

Kútikom oka som sledovala, ako Blackwood jednému členovi ochranky zasadil pravý hák pod bradu a ten sa odtackal do davu. Ozvali sa prenikavé výkriky.

„Okej,“ súhlasila som rýchlo. *Vypnúť prúd* znelo trochu menej drasticky, hoci by som DeWitta hrozne rada omámila. „A ty, teta Gladys?“

„Ja budem zatiaľ improvizovať.“ Postrčila ma. „A teraz rýchlo.“

No dobre, tak poďme na to. V chvate som sa pretlačila cez dav znova smerom k východu, odkiaľ viedlo požiarne schodisko o poschodie nižšie, no krátko predtým, ako som dosiahla na zábradlie, postavil sa mi do cesty Julian. Oči mal podliate krvou, košľu napoly rozopnutú, iba jeho objemné vlasy sa stále sviežo leskli, ako by práve vyšiel spod sušiacej helmy.

„Abigale! Fyseráš fantastiticky!“ Zakrútil Bloody Mary v pohári a trochu útočnejšie si ma premeriaval zhora nadol.

Ustarostene som si vzdychla. Chudák Julian. Dnes sa premenil na verný pijanský obraz lady Ashworthovej, pritom počas normálnych dní si nedával ani len sirup proti kašľu s obsahom alkoholu. Zajtra ráno si bude želať, aby bol mŕtvy.

„Julian, prosím. Ak pre teba niečo znamenám, potom mi ustúp z cesty,“ zaprisahávala som ho nástojčivo. „Musím ísť do suterénu, a to hneď.“

„Ty... ma ichnoruješ... *bik*... už sely večer.“ Julian kýval hlavou sem a tam a pritom sa mu chveli viečka. Nohy mal stále vrastené do dlážky a nepohol sa z miesta ani o milimeter.

„Okej. Chod'. Mi. Z. Cesty. Posledná šanca! Nie? Varovala som ťa,“ vyhlásila som, vyrútila som sa čelne proti nemu a vrazila som doňho laktom, takže sa potkol a vďaka nedostatočnej stabilite mi uvoľnil priechod.

„Au! Sostaň tu... *bik*... Takto to ne-nejde!“ blabotal za mnou. Preľakla som sa, keď som zistila, že ma tackavo nasleduje do suterénu.

To je jedno. Nesmiem sa zdržiavať. Len ďalej.

Na konci schodov ma čakali jedny jediné železné dvere, ktoré našťastie neboli zamknuté. Za nimi sa rozprestieral rozľahlý podzemný labyrint tmavých a ľadových pivničných miestností. Radnica vyzerala stará, nebolo tu nijaké elektrické osvetlenie – alebo som len nenašla vypínač – a svetlo z horného poschodia prenikalo iba po prvé tri metre suterénu. Panebožce! Kde je ten prekliaty hlavný vypínač?

„Šo tu robíšššš?“ Julian sa objavil za mnou a vydýchol mi tie slová takmer romanticky do šije.

Energicky som sa otočila. „Počuj, Julian.“ Ten chlapec bol síce na mol, ale keď už sa sem dovalil, možno by mi mohol pomôcť. „Sústred' sa. Bol si niekedy tu dolu? Musíme nájsť hlavný vypínač a odstrihnúť slávnostnú sálu od prúdu. Môžeš mi s tým pomôcť? Vieš, kde sa nachádza?“

Julian napäto zvrátil čelo a vyzeral, akoby chcel vypočítať odmocninu z tisíc sedemsto devätnásť. „Níee, obáfam sa, še nie.“

„Nemáš so sebou aspoň baterku?“

„Níe,“ pokrútil hlavou.

Vzdychla som si. Panebože, nezostalo v lordovi Julianovi Jamesovi Llewelinovi Ashworthovi ani trochu hrdinskej odvahy? Čo sa stalo s nezničiteľným seriálovým krásavcom, ktorý mal v sedlovej taške vždy poruke správne náradie na každý problémik? Len čo jeden jediný raz nepostupoval podľa klasického hrdinského princípu, bol taký neužitočný ako osviežovač vzduchu.

„Tak dobre. Keďže si inak nepoužiteľný,“ chytila som ho za plecia a chrbtom som ho zatlačila do otvorených železných dverí, pričom začal celkom nevhodne priasť ako mačka, „zabrániš dverám, aby sa zavreli. Zostaneš tu stáť a budeš ich držať otvorené, aby som mala dnu dostatok svetla. A ja pohľadám vypínač. Jasný?“

„Držať otforené. Roskas, bejby.“

V duchu som zafučala, kým som bosými nohami prebehla pár krokov po studenej zemi. Ak je alternatívou *tento* Julian, vybrala by som si radšej toho, ktorý v strelených limerickoch básnil o Ostrove ruží. Ten ma aspoň nevolá „bejby“.

„Au.“ Nohami som narazila do niečoho tvrdého, čo kovovo zarinčalo.

„Si okej?“ opýtal sa Julian.

„Hej. Bola to iba škatuľa s... ehm, myslím, že to boli odznaky. Skúsím to ďalej vľavo.“

Keď som zahla za roh a odvážila som sa postupovať v tme, kúsok pred sebou som nahmatala do steny vsadenú kovovú skrinku. To musia byť poistky s hlavným vypínačom.

„Dokelu,“ zanaďavala som. „Skrinka s poistkami visí privysoko.“

„Šiaden strach... ja ti pomôžem,“ zvolal Julian pri dverách do suterénu.

„Nie! Ostaň, kde si,“ odvetila som vylakane, no vtom som začula, ako sa dvere zabuchli a zahalila nás totálna tma.

Nervózne som sa otočila okolo vlastnej osi. Bola tu tma ako v rohu, niečo také som v seriáli nikdy predtým nezažila. Už som nevedela, kde stál Julian. Ako sa máme odtiaľto dostať, keď si nevidíme ani len ruku pred nosom?

„Abigale.“ Julian z ničoho nič siahol po mojej ruke, prstami ohmatával moju tvár a počúval mi pery. „Och, fýborne. Tu si.“

Bránila som sa. „Prestaň.“

„Nechsem... byť nesdvorilý...“ odkašľal si, „ale bolo by možné, aby sme sa poboskali? Feď fieš, ľúpostná kliatba. Len aby sme videli, ši...“

„Julian!“ vykrikla som zdesene. Nemohla som to pochopiť. Nad nami išlo o sociálnu existenciu jeho rodiny a on myslel iba na to, aby zistil, či som jeho Popoluška. Lebo odkedy je Julian dosť starý na to, aby bozkával dievčatá, po každom bozku nasleduje katastrofa – až kým nenájde tú pravú. Lúboštná kliatba ho trápila a ešte viac ho trápila domnienka, že by som ho z nej mohla jedným bozkom vyslobodiť.

„Och, prosssíím!“

Cítila som, ako sa blíži. A nemohla som sa tomu ubrániť – vôbec som nevidela, kde sú jeho pery. Pritom samotný bozk by nebola to najhoršie. Ak by som totiž nebola tá pravá, tak by nám asi rovno na hlavy padol tučný potkan z vetracej šachty. Ale *ak* by som bola tá pravá a ľúboštná kliatba by sa neprejavila, potom... Hm. Myslím, že by som si radšej vybrala toho potkana.

„Julian!“ Začala som sa potiť. „Nie! Povedala som...“

„Šo... šo je to?“ Namiesto toho, aby ma pobozkal, zrazu začal kašľať. Počula som, ako ustúpil pár krokov nabok.

„Čo je čo?“ Sústredene som načúvala, ale až na kvapkanie vzdialeného vodovodného potrubia tu vládlo hrobové ticho. Obzerala som sa, no v tejto temnote som nedokázala nič rozoznať.

Potom som to *zaczítala*.

Do nosa mi stúpala pach dymu a síry, okolo mňa bolo naraz príšerne dusno. Takmer akoby k nám cez vetráciu šachtu prenikali kúdoly dymu. Nemyslela som si, že po tej panike okolo bozku môžem ešte viac znervóznieť. Ale bolo to možné.

„Julian!“ vykrikla som zdesene. „To je dym! Niekde vypukol požiar! Musíme sa odtiaľto dostať. Kde sú tie prekliate dvere?“

Julian ma schytil za plecía a otočil ma doľava. „Tu.“ Zatackal sa do strany. „Nie, tu.“

„Tak kde?“ Striasla som ho a hnala som sa tmou, až kým som kolenom nešetrne narazila do steny a v bolestiach som sa zviezla na zem. Pozviechala som sa a hmatala som popri stene, cítila som mokrú rúru, visiace káble a drobiacu sa omietku, ale žiadne poondiate dvere.

„Veď mi pomôž!“ zvolala som zúfalo a bojovala som so slzami. Strach, ktorý zachvátil moje vnútro, mi bránil jasne myslieť. Bránil mi sústrediť sa na to, z ktorej strany sme prišli. Dokonca mi bránil plytvať čo i len jednou myšlienkou na to, prečo zrazu môžem v *Ashworth Parku* cítiť nejaké pachy. „Musíme nájsť tie dvere, lebo inak...“

Počula som, ako sa Julian dychčiac zviezol na zem a išiel si vykašľať dušu z tela.

Suterén bol veľký, normálne by chvíľku trvalo, kým by ho vyplnil dym, no vetrací systém pracoval rýchlo. Alebo mu pomáhal aj seriál, aby nás rýchlejšie dorazil?

„Julian? Je všetko v poriadku?“ Vrhla som sa tým smerom, kde som si myslela, že sa nachádza. Srdce mi divo búšilo. To nemôže byť pravda. Fakt teraz vypustíme dušu pod klenbami rosingtonskej radnice? Keď som bola dosiaľ vystavená nebezpečenstvám na Ostrove ruží, vždy boli na príčine choromyselní DeWitt s Black-